

Sygn. akt VIII U 1641/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2014 r. w Gliwicach

sprawy A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wypłatę zawieszony emerytury

na skutek odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 czerwca 2014 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt. VIII U 1641/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. T. prawa do wypłaty zawieszony emerytury w okresie od 1 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2014r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w związku z kontynuowaniem przez ubezpieczonego zatrudnienia po uzyskaniu prawa do emerytury, zawieszono wypłatę świadczenia i podjęto z dniem 1 lutego 2014r. tj. od miesiąca w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania mu wypłaty zawieszony świadczenia za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2014r. wraz z odsetkami, powołując się na przepis art. 184 ustawy emerytalnej. Podniósł, iż niespełnienie przesłanki z art. 103 ustawy emerytalnej było związane z okolicznością pozostawania w powyższym okresie w sporze sądowym z ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżony decyzji. Wskazał na treść art. 103a ustawy z dnia 17 lutego 1988r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wyjaśniając podstawy wydania zaskarżony decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił:

Ubezpieczony A. T. jest uprawniony na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 27 listopada 2013r. do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy do dnia 1 stycznia 2013r.

/dowód: k. 7-10 a.s./

Wobec kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia, decyzją z dnia 27 stycznia 2014r. ZUS O/Z. zawiesił jednak wypłatę emerytury i poinformował A. T., iż w celu podjęcia wypłaty należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy.

W dniu 17 lutego 2014r. ubezpieczony do wniosku o emeryturę dołączył świadectwo pracy z dnia 14 lutego 2014r. z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...), za okres zatrudnienia od 5 września 1994r. do 14 lutego 2014r.

ZUS O/Z. decyzją z dnia 11 marca 2014r. ustalił wysokość, podjął wypłatę i rozliczył zaliczkę emerytury od 1 lutego 2014r., tj. od miesiąca w którym rozwiązano stosunek pracy.

/dowód: akta organu rentowego/

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron jako pozostający bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Powyżej ustalony stan faktyczny w sprawie był bowiem bezsporny, a Sąd uznał za go kompletny i mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę zawieszenia emerytury A. T. przyznanej wyrokiem Sądu, od dnia 1 stycznia 2013r., stanowił art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227, ze zm.).

Przepis art.103a został wprowadzony do ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz.1726) z dniem 1 stycznia 2011r.

Zgodnie z treścią art. 103a ustawy emerytalnej, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2 (art. 135 ust. 1).

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczyła zawieszenia ubezpieczonemu wypłaty emerytury przyznanej wyrokiem sądowym za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2014r., w związku z kontynuacją w tym okresie zatrudnienia przez odwołującego. Ubezpieczony domagał się wypłaty świadczenia za ten okres, argumentując, iż za podstawę rozstrzygnięcia należy przyjąć przepis art. 184 ustawy emerytalnej, nadto w związku z prowadzeniem sporu sądowego wcześniejsze rozwiązanie stosunku pracy nie było możliwe.

Odnosząc się do zarzutu niezastosowania przez ZUS znowelizowanego art. 184 ustawy emerytalnej, podnieść należy, iż wprawdzie ust. 2 przepisu został zmieniony przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U.2012.637)

zmieniającej ustawę emerytalną z dniem 1 stycznia 2013 r., w wyniku czego od tej daty zniesiono dotychczas obowiązujący warunek rozwiązania stosunku pracy ubezpieczonego będącego pracownikiem przy ubieganiu się o prawo do emerytury z art. 184, to jednak w stosunku do odwołującego przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu, którego przedmiotem nie jest prawo do emerytury, ale jej wypłata. Od dnia 1 stycznia 2013 r. ustąpiły kontrowersje związane z możliwością nabywania prawa do emerytury z art. 184 w sytuacji rozwiązania stosunku pracy czy to po złożeniu wniosku, ale przed wydaniem decyzji (w orzecznictwie sądowym słusnie stwierdzono, że stan taki nie uniemożliwia przyznania świadczenia - zob. wyroki SN: z dnia 8 stycznia 2013 r., I UK 362/12, LEX nr 1308049 i z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 381/12, LEX nr 1331296 oraz wyrok SA w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2012 r., III AUa 266/12, LEX nr 1216350), czy nawet w trakcie postępowania sądowego (w judykaturze SN trafnie oceniono, że w takim przypadku przyznaniu świadczenia nie stoi na przeszkodzie art. 316 § 1 k.p.c. - zob. wyrok z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 235/11, OSNPUSiSP 2013, nr 7-8, poz. 87 oraz wyroki SA: w K. z dnia 6 listopada 2013 r., III AUa 322/13, LEX nr 1388832; w K. z dnia 9 lipca 2013 r., III AUa 1188/13, LEX nr 1349891 i w S. z dnia 27 czerwca 2013 r., III AUa 134/13, LEX nr 1369375).

Znowelizowany art. 184 stanowił podstawę rozstrzygnięcia Sądu w postępowaniu sądowym toczącym się przed tut. Sądem pod sygn. VIII U 1719/13, w wyniku którego A. T. przyznano prawo do emerytury.

Organ rentowy wykonał wyrok Sądu i decyzją z dnia 27 stycznia 2014r. przyznał prawo do emerytury, zawieszając wypłatę świadczenia z powodu kontynuowania zatrudnienia zgodnie z art. 103 ustawy.

Przechodząc do zasadniczych rozważań w kwestii zastosowania art. 103 ust. 2a u.e.r.f.u.s, przytoczyć należy pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż jego treść wskazuje z jednej strony, iż kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie ma wpływu na nabycie prawa do emerytury, gdyż prawo to powstaje z mocy ustawy po spełnieniu warunków określonych w przepisach, z drugiej jednak strony przesądza o uznaniu, że realizacja tego prawa (polegająca na wypłacie świadczenia) ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy (por.: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 marca 2011 r., II UK 299/10, LEX 817535; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2012 r. III AUa 209/12).

Realizacja prawa do emerytury uzależniona jest bowiem od istnienia (lub nie) przyczyny zawieszenia świadczenia, tj. trwania stosunku pracy. Przesłanką zawieszenia emerytury jest nierozwiązanie stosunku pracy po ukończeniu wieku emerytalnego przez świadczeniobiorcę, a zatem dopiero ziszczenie się ryzyka emerytalnego (zaprzestanie zatrudnienia) otwiera drogę do pełnej realizacji nabytego prawa, tj. pobierania emerytury, co należy uznać za koncepcyjnie właściwe. W sytuacji kontynuowania zatrudnienia konsekwencją zawieszenia świadczenia jest wstrzymanie jego wypłaty (art. 134 ust. 1 pkt 1). Ustanie przyczyny wstrzymania wypłaty emerytury (rozwiązanie stosunku pracy) powoduje wznowienie wypłaty świadczenia od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu (art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej). Nie można zatem domagać się wypłaty świadczenia za okres zawieszenia emerytury. Po ustaniu przyczyny zawieszenia prawo do emerytury jest jednak realizowane w dalszym ciągu, bez potrzeby ubiegania się przez świadczeniobiorcę o ponowne ustalenie prawa, odmiennie jak w przypadku ustania prawa do świadczenia. (patrz komentarz do Komentarz do art.103 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Kamil Antonów, ABC 2009)

Nadto, zgodnie z poglądem orzeczniczym, samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż zależy to od złożenia przez zainteresowanego stosownego wniosku. Ustawa z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS odróżnia bowiem moment powstania prawa (tj. spełnienie warunków - art. 100) od momentu wypłaty świadczenia (tj. nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu - art. 129 ust. 1). Ogólną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest bowiem wypłata świadczenia na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury/renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono

wniosek o świadczenie. Istotna jest zatem data wystąpienia z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia (patrz.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2013 r., III AUa 1748/12).

Konkludując, bez znaczenia pozostaje fakt czy ubezpieczony z powodu sporu z ZUS nie zaprzestał zatrudnienia czy też kwestia długości jego starań w postępowaniu przed ZUS o prawo do emerytury, gdyż jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2014r. II UK 439/13, który przytoczony został przez ZUS w odpowiedzi na odwołanie, „przepis art. 103a u.e.r.f.u.s., znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, obejmuje wszystkich emerytów, a więc zarówno tych, którzy prawo do emerytury uzyskali od dnia jego wejścia w życie, jak również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie znajduje zastosowania jedynie do osób, które nabyły to prawo w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.”

Zatem odwołującemu, który wprawdzie uzyskał prawo do emerytury mocą wyroku sądowego od dnia 27 listopada 2013r. lecz dalej kontynuował zatrudnienie aż do 14 lutego 2014r., słusznie organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury na mocy art. 103a ustawy emerytalnej, decyzją z dnia 27 stycznia 2014r.

Zatem zaskarżona decyzja ZUS z dnia 23 czerwca 2014r. odmawiająca prawa do wypłaty świadczenia za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2014r. jest prawidłowa i Sąd nie znajduje podstaw do jej zmiany.

Z tych względów – na mocy (...) § 1 k.p.c. – Sąd oddalił odwołanie.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek